

FERENCZ GYŐZŐ:

A KIS GÁL

VERSES TÖRTÉNESEI

TANMESE

**KIKÁSZÁLÓDÁS
BARÁTI SEGÍTSÉGGEL**

Komisz kölök a kis Gál,
nagy köveket hajigál
ablakokra, autósokra,
emberekre – ahogy szokta.

Odamentem kicsi Gálhoz:
„Kit eltalálsz mind elátkoz!”

Ezen már elcsodálkozott
és magába is szállt legott.

Megjavult a kicsi Gál,
nem köveket hajigál,
de helyette – bizony már ma! –
Rákapott a tanulásra.

Azóta a kicsi Gál
nem magában sírdogál,
körülnéz és csak azt látja,
milyen sok lett a barátja.

„Ha elhajítom a követ,
amit már több kő nem követ
ugye nem leszek rossz gyerek?
Rögtön utánatok megyek!”

Így beszélt a Gál Jani,
nem akart többet mondani.
Töpregett: ahogy elhagyná
a kődobálást hogyan tudná
mégis eldobni a követ,
amit több már úgysem követ.

Nem könnyű róla leszokni,
Mert olyan ez mint a zokni:
egész életedben hordod,
ha már egyszer ez a sorsod.

„Megtanítunk kicsi Gál
amit elmulasztottál:
hogy a kódobálás helyett
ismerd meg a szép helyeket.
A földrajz nevű tantárgy segít:
lásd a Föld legszebb helyeit.

Ez gyönyörű hegyvonulat,
ugye eddig nem is tudtad
milyen szép a Himalája?
Az ember csak száját tátja.
És most jöhetnek a kövek,
hiszen a hegy hegyet követ.
A köveket itt nem dobálják,
amikor a hegyet másszák,
mert aki a hegyek foglya,
a követ tisztelni fogja,
és mikor a csúcsra felér,
messzebbre lát más embernél.

Így láthatsz messzi tájakat,
melyekre szemed ráakad,
csak végy a kezébe könyvet –
hegymászásnál sokkal könnyebb.

Ha megtanulod, tudod tán
merre van a Yucatán,
rajta tűzhányó van régen
Popocatepetl néven.
Látod, ezért is tudni jó:
ez az ország a Mexikó.

No és a Fokföld és Tűzföld?
A fejedbe több tudást tölt
körbe utazva a Földet –
akarhatsz-e ennél többet?
Ráadásul mindezt ingyen,
csak annyit kell tudnod: minden
külföldi út sokkal könnyebb,
végy kezébe földrajz könyvet.

Így mehetünk Alaszkába,
a tengereken úszkálva.
Ez a fókák birodalma
ahol nem terem az alma,
nem is honos itt az ember,
a tenger is Jeges tenger.”

Ennyit mondott neki Dani,
többet nem akart mondani,
úgy vélte: ennyi elég lesz
a kis Gál megneveléséhez.

Szerepét átvette Kati,
a törít kezdte tanítani.
Már bizony a kicsi Gál
nem köveket hajigál,

inkább a könyvet forgatja,
tudja: ebből több a haszna.

„Ez itt a törökönyv neked,
haszonnal nézegetheted,
sőt, ha szépen megtanultad,
fogod becsülni a múltat.

Apáink, anyáink múltját,
akik bizony mind jól tudták:
előbbre akarnak jutni?
Ahhoz sokat kell ám tudni!

Szorgalmasan tanultak hát
fölépítették a hazát,
hogy legyen ház, melyben lakhatsz,
ehetsz, tanulhatsz, és alhatsz.”

Bizony így az osztálytársak
adták a kis Gált egymásnak.

Ám a Misi úgy gondolta:
Mért szaporodjon a gondja?
Ő nem segít a kis Gálnak
Akár mit is hadoválnak.

Igaz: az osztály legjobbjá,
róla mindenki ezt mondja.
Semmi köze a kis Gálhoz,
akit mindenki elátkoz,
akit a kövel megdobott.
bár ahogy mondtuk: legott
a könyvforgatáshoz fogott
az osztály ösztökélésére,
s ennek bizony már 1 éve!

Egy föske nem csinál nyarat,
És bizony 1 tanév alatt
-1 bár a Misi nem segített –
Kati, Dani mind sokat tett,
hogy Gál Jani jól tanuljon,
a világról többet tudjon.

A Jóska azzal állt elő,
b magyarból nem nagymenő,
de a verseket szereti,
megtanulni segít neki.

„Hogy mi a szép a nyelvtanban?
Hogy mitől érdekes a hangtan?
Az elején untam én is,
végén megszerettem mégis.
Arra gondoltam én: ahogy
a könyv lapja mindegyre fogy,
nyelvünk kis patakként csacsog,
Oly kellemesek a ragok.

Mind fészket rak a fejedbe,
ahogy tavasszal a fecske.
Más könyvekből a versek, mondák
mint fészekből a fiókák
egymás után előjönnek,
velük szárnyalsz egyre többet.”

„Jóska, milyen szépen mondtad!
érezem: minden egyes mondat
közelebb visz ahhoz engem,
év végén haza vihessem
majd a jó bizonyítványomat.”

A kis Gál most nem tévedett:
befejezve a tanévet
repült haza a bizivel,
s ahogyan a kis mag kikel
érezte, hogy oly nagyra nőtt,
úgy állt a szülei előtt.

Mögötte Jóska, Kati és Dani
csupán annyit akartak mondani:
Jani a mi tanítványunk,
lám alig lett rosszabb nálunk!”

A Gál Jani anyja, apja
ahogy a bizit kezébe kapja
átölelve mind a hármat,
jókedvükben táncot járnak.

Mert mind a két szülő hálás
kezdődik a vendéglátás.

A grillcsirke bodzaszörppel
mindenkit örömmel tölt el.

És mert jól zárta az évet
a következő osztályba léphet,
nagyon boldog a Gál Jani,
nem tudja visszatartani
örömkönnyes zokogását,
ölelgeti a barátját:
Danit, Katit és a Jóskát,
kik a nagy örömet hozták.

Búcsúzólul megfogadja:
nem fog elmúlni úgy napja,
hogy ne tanulna majd eleget –
efelől mind biztos lehet.

A KIS GÁL FOCICSUKÁJA

Vásott kölyök a kis Gál:
nagy köveket hajigál
akár előre vagy hátra –
ellenségre vagy barátira,

ez már édesmindegy néki...
Kit talál el? Nem is nézi..
És hogy nappal? Vagy hajnalon?
Mindegy. Unta magát nagyon.

De ez már az ő régmúltja,
róla már mindenki tudja,
hogyan megjavult, és jól tanul,
derék gyerek lett, igazul.

Így érte meg a szép reggelt,
ám amikor éppel felkelt,
hallotta: valaki dalol -
énekszó szól az ágy alól.
Csak nem rigó szorult oda,
s kalitkája lett a szoba?
Körülnézett: maga lehet
ez a daloló kisgyerek?
Á, ez biztosan nem igaz,
mert nem nótázhat a kerti gaz!

Ugyanis őt a családban
mindig és nem általában
haszontalan gaznak mondták
a szülei és a rokonság.

Mégis hallatszik a nóta
lassan már fél óra óta
valami ilyen szöveggel:
„Figyelj, kis Gál, itt a reggel,
bújj bele eme cipőbe,
tüstént megjavulsz majd tőle.

Én vagyok a focicsuka,
amit lőttem, csupa-csupa
gólnak zuhant a hálóba,
mindig és nem hébe-hóba.

Kis Gál Jani ezt jól hallod,
az édesapádé vagyok,
de a lábad épp akkora,
mint én, ez a focicsuka.

Próbáld föl és máris fussál
a pályára frissen, kis Gál,
mert ott jobb lesz minden bármi
mint köveket hajigálni.

Ott focizik a sok gyerek,
a hangulat mindig remek,
mert ők bizony nem búsulnak,
amikor csapatuk gólt kap.

Tudják: hiszen ez csak játék,
a meccs játékos ajándék.

Így dalolt a focicsuka,
„akit” ott hagyott apuka
kitisztítva az ágy alatt -
„feledésből” épp ott maradt.

A kis Gál hát fölpróbálta,
s jól érezte bent a lába
hogy akár máris futhatna
sportpályára, folyópartra.

Nos tehát a Gál lurkóra
így hatott a varázsnóta,
a focicsuka varázsdala,
minthogy éppen szombat vala,
az édesapját fölkeltetten,
hogy ő már focizni menne,
akár együtt mehetnének,
a csukából szól az ének,
dalolhatnák együtt vele:
a csuka fociéneke.

Szegény apu azt sem tudta,
mi az, hogy éneklő csuka,
csupán álmosan pislogott:
Mit akar a kölyök? Holott
máskor lustán heverészik
az ágyában akár délig.

De a kis Gál erősködött:
tisztát beszél és nem ködöt,
higgye már el az apuka,
bizony énekelt a csuka,
ő bizony elhiszi néki,
mert mindent tud, hiszen régi,
hogy a foci, biztos indok:
a kódobálásnál sokkal jobb.

Erre tágra nyílt szemmel
fölébredez a jó ember,
vagyis a kicsi Gál apja,
magát gyorsan összekapja,
gyorsan pénzt gyűr a zsebébe,
aztán usgyi! ki a térre,
ott meg legott a sportboltba
kölykét maga után vonva
szól a kéziteleszónba:
„Gyerekek, sürget az idő,
legyen ott egy focicipő,
de ízibe, ingyom-bingyom
már a pulton ott virítson!”

A vadiúj csuka ára
alig került a kasszába,
a két Gál már kézen fogva
mint a jó hangulat foglya
a focipálya felé futott

elinalva, hogy tudott.

A csapat már együtt is állt,
úgy várta a nagy és kis Gált:
„Igen, mi már összejöttünk,
jó lesz, prűcsök közöttünk,
te majd elbújsz, nem lát senki,
ha kapuhoz köll cselezni,
aztán nem is lesz más dolgod,
csak a gólt köll bekaparnod.

Így a sok játékos bácsi
megtanította dekázni,
jól fejelni, jól szerelni –
mert hát a foci csak ennyi.

Focizik már a kis Gál,
nem köveket hajigál.
A felnőtt bácsik meg is mondták,
hogy ez játék, nem bajnokság,
lehet köztük egy kölyök is,
ám hogyha jön, elfér több is.

Hamarost, tán fél év alatt
összejött az ificsapat,
köztük Gál lett a kapitány –
már a bajnokság az irány!

A többiek elfogadták,
sportolók ők, nem ebadták.
A Gál fülében meg azóta
visszacsöng a csukanóta.

Már örül, hogy hallgatott rá,
s minden gólnál – hurrá! hurrá! –
mikor a közönség tapsol,
senki sem tudja, hogy akkor
ugyan már miért áll félláb,
simogatva a csukáját,
melyből mintha szólna ének
az öreg Gál gyerekének:
„Jól van, kis Gál, ne légy hiú,
hidd el nekem: szép volt, fiú!”

KIS GÁL ÉS KARATÉS PANNI

Gonosz kölyök a kis Gál:
lányhajakat huzigál;
szőkét, barnát vagy vöröset,
hol keveset hol meg többet.

Hanem egyszer úgy adódott,
hogy mellette termett legott

népnevéen Karatés Panni,
rászólt: „Abbahagyni kis Gál Jani!”

„Ide figyelj, te Gál Jani!
azt akarom mondani,
ha még egyszer ezt teszed,
elveszem a kevés eszed,
mert a füledet húzom
haza a jegenyés úton!”

Azt pedig már meg kell hagyni,
aki mondta a Nagy Panni
ügyes kislány, szép és sudár,
nőmeg már karatézni jár.

A Gál Jani jól tudta ezt,
bátorsága lejjebb ereszt
karatés Panni szavára,
abbahagyni jobbnak látja
a lányok hajcibálását,
inkább a Pannihoz állt át.

„Figyelj, Panni, én focizok,
ez lehet egy hangyányi ok
arra, hogy vigyél magaddal
ismerkedni sportágaddal.”

„Jól van, Jani, ezt megteszem,
mert nekem van józan eszem,
a tiédet is, lám meghagytam.
Tehát most bízhatom abban,
hogy megjött a jó eszed,
és azt komolyan is veszed,
Leteszed a focicsukát,
és föl a dan-öves ruhát.

Meghallotta, de meg ám
Karcsi csapatkapitány.
„Jani, ne menj el tőlünk,
mert rád van most szükségünk.
Remélem, az is belátod,
elbukjuk a bajnokságot
a bombagóljaid nélkül,
s leszünk majd utolsók végül.”

Válaszútra került Jani,
és azt meg is kell mondani,
nem volt könnyű a választás.
Időben jött a Nagy András,
aki szintén nagy karatés,
már fekete öves vitéz:

„Ide figyelj, Kari, te!
ez nem foci, ez karate,
itt nem rúgunk, hanem ütünk,

nem egyedül: négyünk-ötünk.
A többi a Jani dolga,
ha akarja majd megmondja,
melyik neki nagyobb vágya:
tatami vagy focipálya.”

A tatami sokkal kisebb,
nem is esik ott csak kis seb,
esetleg csak karcolás.
a focipálya mindjárt más.

Ez Jani nagypályája,
hisz naponta kifut rája,
hallja, hogy szurkolnak neki,
a lelátó telisteli,
mikor pedig gólt is rúg tán
elszabadul a hangorkán:
„Remek gyerek ez a kis Gál,
mindig ilyen szép gólt rúgjál!”

A Panni hangja csábosabb,
hozzá az a remek alak,
nomeg az, hogy bátor kislány,
merészségben nincs benn' hiány.
A tatami teremben van,
körülötte százhatvanan,
vagy esetleg talán ezren,
de aligha ülnek többen.
Meg kell szokni ezt a légkört,
itt nem kell lefutni hét kört
a nagy focipálya körül.
Itt az ember akkor örül
ugrándozva és nem titkon,
ha összejön sok-sok nippon.

Ezt a Panni mesélte el,
mert akit minden érdekel
a mellette lépő Jani.
Ő volna ezúttal aki
úgy döntött, hogy üt is, rúg is.
Egyszer a nagypályán odakinn,
máskor ott bent a tatamin.

Rajta nem focimez, régi,
hanem már a karatés gi.
Így hívják a japán ruhát,
benne szépen alakul át
edzésekről edzésekre
keményen küzdve meg benne
önmagával s az érmekért,
melyekből már többet elért.

Lelátón a karatés csapat
hangja minden mást learat.
Hanem a tatamik körül

-1 és ennek a kis Gál örül –
a szurkoló stoplis banda
biztat, belezeng a hangja.

És ahogy a sok év telik,
a Jani öve színesedik,
s ennek örül Panni, Eszter:
ő lesz a karate-mester.

Ha bukfencel a pályafűben
-1 a focihoz sem lett ám hűtlen,
-2 hiszen ott ő a gólkirály - ,
s rikoltozik mint a sirály,
örömeben, mert jól tudja:
a sport nélkül rég megbukna.
Hanem a sport és a Panni
nem tudta magára hagyni.
Így aztán a kislány mellett
bizonyítania kellett,
hogy Gál Jani nem akárki,
többet lehet tőle várni,
minthogy követ hajigáljon,
unalmában folyógáton
a lent suhanó csónakokra,
melyeket visz a víz sodra.

Már régen nem ez a kis Gál,
ő nem köveket hajigál,
hanem az ellenfeleit dobja
-1 a tatamin ez a dolga, -
a pályán meg gólt rúg, sokat,
elfekteti a kapusokat,
az iskolában egyre több lesz
naplóban a hármas, négyes.

Jani rájött: nem is nehéz,
édesebb mint tejben a méz
a Pannival együtt járni,
mert történhet most már bármi,
helyes volt a választása:
a kislány lett a legjobb társa,
a tatamin együtt vívtak,
s együtt örültek sok díjnak.
Kell ennél többet mondani?
Sportoló lett a Gál Jani,
a suliban is jobb diák,
elkerülték a nagy hibák.

A kapuban minden gól gól 1,
biziben is több a jó jegy,
a karate ráadásnak –
mindjárt a gól után másnap.
De ki ne hagyjuk a Pannit
mert ő is tett bizony annyit,
hogy a kis Gált megmentette -
ez élete legszebb tette.

A vizsgák után aztán legott
az üstben pörkölt rotyogott
a Gálék tágas udvarán,
mellette asztalok, csupán
annyi, hogy ott mind elférjen,
senki se maradjon éhen,
se karatés se focista,
bármilyen hosszú a lista.

A Gál Janit ünnepeljék:
legyen vidám mint a kék ég,
az ünneplést megérdemli:
nincs róla egy rossz szó semmi,
ellenben egyre dicsérik,
magasztalják a kék égit.

Ő az, akit sok jó társa
rávitt, hogy a sorsát váltsa,
a tehetségét is használja
ne a rosszra hanem másra:
tanulásra és a sportra –
e kettő lett legfőbb dolga.

No és hogy áll a jövője?
Tesitanár lett belőle!

Ferencz Győző

ÁLLATOS GYEREKVERSEK

A kígyókról

Volt egy sikló, tekergőzött,
úgy hívták, hogy Kis Sziszi,
vízben siklott nádak között,
csak azt mondta: szí,szi,szi.

Így mondta a kígyó tegnap:
szí, szí, szí, szí, szisizisi!
lehet benne kételkedni,
kérdesse, ki nem hiszi.

Egyszerű a siklóbeszéd
míg a békát keresi:
ennyit sziszeg egyfolytában:
szí, szí, szí, szí, szisizisi.

Mihelyt rálel a békára,

szerencsére nincs messzi,
nagyra tátja a kis száját,
és megeszi-szi,szi,szi.

Persze, nagyobb kígyó is van,
nem mond mást, csak: szi,szi,
nincs fájás a lábaiban,
mert nem a láb ami viszi.

Van közöttük pápaszemes,
nem tud könyvet olvasni,
inkább a kaját látja meg,
máris örül: szi,szi,szi

Másnak meg csörög a farka:
aki hallja térjen ki,
a bőre szép tiritarka,
ő sem mond mást: szi,szi,szi.

Olaszkígyó a bőrét unja
hát leveszi-szi,szi,szi,
aztán kicseréli újra
és azt viszi: szi,szi,szi.

Csöndben lapul, csak les titkon,
azt sem mondja: szi,szi,szi,
mert attól fél ez a piton:
a kaját elijeszti.

Kérdeztem a spanyol kígyót:
a pockot ő is megeszi?
spanyol igennel válaszolt:
igen uram: szi,szi,szi.

Tőletek most elköszönök,
utam elvisz jó messzi,
sziasztok! Majd visszajövök:
szeretettel: szi,szi,szi!

Rigófürdő

Példabeszéd

*Zápor esett reggel óta,
nyomában maradt a tócsa.
Szegény rigót rég kínozgatta
a sok ilyen-olyan atka:
tetvek, bolhák serege.
Nem is ment hát semerre,
Előbb a csőrével merte,
aztán, hogy így megismerte,
úgy döntött, hogy beletoccsan*

*a tócsa partjáról nyomban.
Hej, ha ezt most láthatnátok,
kisfiúk és kisleányok!
Belehasalt a tócsába,
ki sem látszott feje-lába,
a szárnyával csak csapkodott,
és körtáncot is járt legott.
Menekültek ám az atkák,
mik a rigó vérét szívták!
Elűzve a tetű-népet,
a rigó vígan fütyörészett.*

*Aztán huss! föl a faágra,
Hogy ott érje a Nap sugára,
Abban fürdik most a begye
Maggal, férgekkel telt hegye.*

*Ti is, a fürdőbe menet
fütyüljete mind, gyerekek!*

Miből lesz a cserebogár?

Szomorúbeszéd

*Panaszol az
árva lárva,
hogy nincsen bogara
már ma.*

◆ *De mikor a tavasz
eljő
és bárány lesz fönn
a felhő,
előbújik a kis
lárva,
előbb báb lesz, de nem
árva.
Aztán a bábót
elhagyja –
ez volt az élete
tokja, -
illegetve szárnyat
bont már ---
ebből lesz
a cserebogár.*

*Várja korgó böggel
ezer madár...*

11 Gólyaebéd

Szomorúbeszéd

Ül a béka szűnyoglesen
mozdulatlan, szép csöndesen.
Dalos szűnyog dalol vígan,
a békanyelv ugrik: megvan!
Hanem jön már a gólyaláb
a nádasban tovább-tovább,
a gólya csőre nagyot kattán,
s eltűnik a béka abban.

Ha a gólya békát kóstol,
gólyaebéd – szűnyogostól.

A SZUKAKUTYA SZAKÁLLA

Furcsa lett a szuka álla:
bizony kinőtt a szakálla!
Tehát megtörtént a csoda:
szakállas a szukakutya!

Ahogy a kiskutya vénül –
megőszül a szakáll végül.

Ferencz Győző:

GÖCSEJI HAIKUK CSOKRA

1.

Nem gógös Göcsej :
dombsora hozzád hajlik –
szelíd koszorú.

2.

Dombvidék Göcsej,
Alpok intő ujjai:
légy te is szelíd.

3.

Az itthonom ez:
hegy helyett a dombsorok–
Göcsej a hazám.

4.

Nem rideg kőszirt,
Göcsej dísze: dombkorona –
fölsége a nép.

45

Kell a madárnak
fészek, tág levegőég –
szabadság tehát.

6.

Az a piperkőc
páwapompa valóban
a leghasznosabb?

7.

Ha virágjában
szeretted meg, gondozd, mert
ő sem örökszép.

8.

Újbort hoz az ősz
éves józanságodért.
Látod: megérte.

9.

Sok kis kavicsból
bármennyit gyűjtenél is
szikla nem lesz.

10.

Magból a nagy fa

**lombot hajt, s virágzik –
majd magot hullajt.**

**11.
Az őszi padon
hulló levél érint meg –
kinek a keze?**

**12.
A galambcsőrben
a búzamazag az étel –
nekünk az élet.**

**13.
Nyári fa lángja –
ősz, tél nála melegszik –
ez a fa sorsa.**

**14.
Virágzó fa volt
víg táncoló fényénél
ősz, tél melegszik –**

**15.
Víz, s idő folyik.
a víz hajót hord hátán.
No és az idő?**

**16
A nyár nem tudja,
hogy ősszel lombja hullik –
gyümölcsöt érlel.**

**17.
Vörös hajnal kél,
rövid éjre dühös
kialvatlanul.**

**18.
Lombtalan tuskó.
néha hasznunkra is lehet:
f vágunk rajta.**

19.

A kakas hiszi,
ha nem kiált rá, a Nap
n nem kél.

20.

Rőt levél libeg,
tar ágak búcsúztatják –
ősz maradéka.

21.

Éjszínű kánya
tarka rétről álmodik
száraz faágon.

22.

Ha a virágzás
örökké illatozna
termés nem érne.

23.

A kaptatón föl
a hegyi út neheze –
jön lefelé is.

24.

Kell-e a pompa?
Egészséged tartson ki
ne a vagyonod.

25.

Üres a szellem,
ha gondolatod lyukas:
lék a tökön.

26.

Panelgalambok
sorsa városi lét:
nincs búzamező.

28.

A virágillat?

**Gazdag termés a lényeg?
Melyik a hasznos?**

29.

**Fakul a hajad?
Az őszes mező után
majd jön a tavasz...**

30.

**Nem a gonoszság
visz előre. Légy tehát
jóindulatú.**

31.

**Virágzó akác:
fán magas méhlegelő –
duruzsoló méz.**

32.

**Cseresznyevirág:
méheknek lombosodó
zengő legelő.**

33.

**Nincs rideg kőszirt,
az út: kavicsra kavics –
gyere Göcsejbe!**

34.

**Tóvízre suttyan
az életünk jelképe:
kacsázó kavics.**

35.

**Ahogy öregszünk
a korábban kis szikla
egyre magasabb.**

36.

**Mikor szebb a virág:
ha a szárán pompázhat
vagy a vázában?**

37.

**Kérdezd a felhőt:
hasznosabb ha fehér
vagy ha esőt hoz?**

38.

**Nézz a magasba:
a madár gyorsabb
vagy a gondolat?**

39.

**A virágzó fa
gyönyörű. A termése
sokkal hasznosabb.**

40.

**A lánynak udvarolsz,
de az édesanyákat
nagyra becsüled.**

41.

**Suhágból fa nő,
fából csemete nem lesz –
csak a magjából.**

42.

**A csemetéből
a magosba fa szökken –
elkorhad mégis.**

43.

**Virágzó akác:
méh lombos legelője –
ajándéka méz.**

44.

Dombkoszorúk közt

**völgy völgy után fut alatt –
Göcsej a hazám!**

45.

**Villámgyökér a
földbe nyilall. Kinő-e?
Lesz belőle fa?**

46.

**Fűszálon hajnalban
hús harmat: színpompa –
fölszívja a Nap.**

47.

**Tarka természet,
télről-télre megújul –
No és az ember?**

48.

**Tükörkép-varázs:
esőcsöpp az ághegyről
fűszálra toccsan**

49.

**Trombitavirág.
csokorban csüng a fáról –
szép szótlanul is.**

50.

**Kajla kalapom
alatt jókedvem érik –
Ki mást érdekel?**

51.

**Szép a rigófütty,
azt hisszük énekszó,
de: elriasztás.**

52.

**Száraz falevél
üdítő esőt kap, de
későn jön az már.**

53.

**Zuhog az eső.
A természet felüdül,
sok ember szidja.**

54.

**Szép a tél is, mert
amikor fölkel a Nap
ragyog a hó is.**

55.

**Fekete a fehérség:
a hó fölött kavarog
varjak csapata.**

56.

**Fehér hósipak
bokor piros bogyóin:
bohókás a tél**

57.

**Csilló jégcsapok sora
a háztető peremén:
szakállas a tél.**

58.

**Hótámadó szél
buckát buckára halmoz –
kavargó idő.**

59.

**Félméteres hó,
az ember nem bír vele –
örül a vetés.**

60.

**Jegeszen zordon és
hóviharos hó alatt
szunnyad a tavasz!**

61.

Jég él a fagyon.

**Éétető Nap ha feljő
rögtön elolvad.**

62.

**Süt a Nap de a
fagy jegeli melegét –
kihül a napfény.**

63.

**Tél siratója:
csöpögő csapok jégből –
elolvad a tél.**

ŐSZÜLŐ HAIKUK

64.

**A csiga is visszabújt
a házába; hűvös van.
Ott bent fűtnek?**

65.

**Sokszínű lett az erdő,
bár csak a lombja ékes.
Ősz a festője.**

66.

**A szelíd őz nem tudja,
gyilkos hangok keresik:
puskaropogás!**

67.

**Erdőnk finomat kínál:
gombát, somot, egyebet –
megháláljuk-e?**

68.

**Erdőirtással elvész
szárnyasok szálláshelye:
madárlakosztály.**

69.

**Ne lássák, ős se lásson –
a pilla begubózik.
Éled tavasszal.**

70.

**Szőlőt érlel a tavasz,
de csak a nyár végéig –
ősz adja borát.**

71.

**Nincs május. Éppen ősszel
lesz a szarvas szerelmes –
bőgve vallja meg.**

72.

**Úgy mondják, hogy az erdő
a tüdőnk éltetője.
Óvjuk eléggé?**

73.

**Ki érti a fa lelkét?
Díszruháját leveti,
pedig jön a tél.**